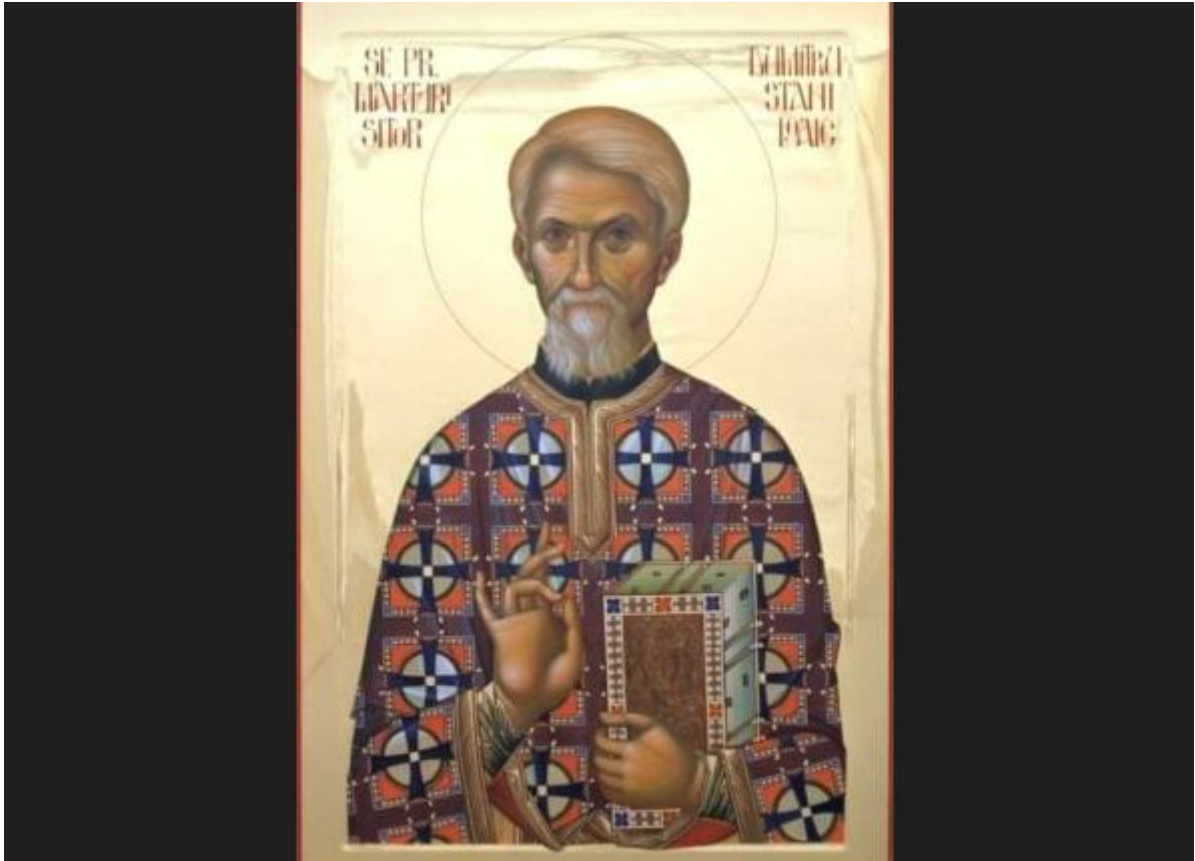

Άγιος Δημήτριος Στανιλοάε: Το κακό που έχουμε κάνει στον άλλο αναστατώνει και αυτήν ακόμα την ψυχή μας!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Άγιος Δημήτριος Στανιλοάε (1903-1993).

Συνέχεια από: <http://www.pemptousia.gr/?p=303675>

Αρνούμενοι να δώσουμε ή να ζητήσουμε άφεση αμαρτιών κάνουμε την ψυχή ολοένα και πιο σκληρή.

Το κακό που μας έχει προξενήσει ο πλησίον και παραμένει στη μνήμη μας, αποτελεί μία ακαθαρσία που βρίσκεται μέσα μας και μας δηλητηριάζει συνεχώς, εξαπλώνοντας τη δυσοσμία της στην ύπαρξή μας.

Η εκτυφλωτική λάμψη ή το σκότος που προέρχεται από αυτό το δηλητήριο, μας τυφλώνει εμποδίζοντάς μας να αντικρίσουμε τον άλλο καθαρά.

Έτσι δεν μπορούμε να αγαπήσουμε τον Θεό ούτε να αγαπηθούμε από τους άλλους.

Μόνο η ειλικρινής συγχώρηση διαλύει αυτό το ξένο σώμα στην ψυχή μας και απομακρύνει το δοκάρι από τα μάτια μας.

Επομένως μόνο η αγάπη του Θεού μπορεί να μας δώσει την άφεση.

Ο αββάς Ησαΐας λέει:

«Να μην έχεις μοχθηρότητα για τον άνθρωπο για να μην είναι μάταιοι οι κόποι σου. Κράτησε την καρδιά σου καθαρή προς όλους τους ανθρώπους για να δεις μέσα σου την ειρήνη του Θεού.

Διότι, όπως ακριβώς το δηλητήριο διαχέεται σε όλο του το σώμα και φτάνει στην καρδιά, αν τύχει και τσιμπηθεί κάποιος από σκορπιό, έτσι και το δηλητήριο της μοχθηρίας πληγώνει την ψυχή του ανθρώπου και απειλεί να την καταστρέψει εξαιτίας του κακού που έχει υποστεί.

Έτσι αυτός που δεν θέλει να ματαιοπονεί τινάζει αμέσως από πάνω του αυτό το σκορπιό δηλαδή τη μοχθηρία και την κακοβουλία».

Το κακό που έχουμε κάνει στον άλλο αναστατώνει και αυτήν ακόμα την ψυχή μας.

Μας κάνει ανήσυχους.

Μας εμποδίζει να κοιτάξουμε τον άλλο καθαρά στα μάτια.

Κάθε φορά που τον συναντάμε νιώθουμε αμήχανα καθώς υποψιαζόμαστε ότι κρατάει μέσα του τη θύμηση από το κακό που του έχουμε χάνει.

Η έπαρσή μου είναι και πάλι αυτή που με εμποδίζει να έχω καθαρές σχέσεις μαζί του.

Αρκεί όμως να του ζητήσω συγχώρηση και αυτό θα οδηγήσει και τους δυο μας σε σχέσεις ανοιχτές, άμεσες και ελεύθερες.

Αν επιμείνω στην έπαρσή μου, χωρίς να ζητήσω συγχώρηση, δεν μπορώ να σταθώ ενώπιον του Θεού και να τον αντικρίσω με το πρόσωπο και την καρδιά καθαρή.

Πίσω από το αίτημα για συγχώρηση πρέπει να βρίσκεται ένα ειλικρινές αίσθημα μετανοίας.

Η μετάνοια φέρνει θλίψη στα μάτια, μια θλίψη μετανοίας, που, όταν εκδηλώνεται,

τα μάτια μας αποκτούν ένα βλέμμα άμεσο και διαυγές.

Με αυτή την ευθύτητα της ειλικρινούς μετανοίας πρέπει να στέκομαι ενώπιον του Θεού, ζητώντας την άφεση, που έχω προηγουμένως ζητήσει από τον πλησίον.

Οι αμαρτίες μου προς τον Θεό είναι αναρίθμητες και συνεχείς.

Όλα όσα έχω προέρχονται από τον Θεό και θα όφειλα να τα προσφέρω σε Εκείνον και στους ανθρώπους.

Θα όφειλα να τον δοξάζω συνεχώς για τις ευεργεσίες Του μέσω των λόγων και των έργων μου· όμως δεν το κάνω .

Γι' αυτό λοιπόν η μετάνοιά μου πρέπει να είναι αδιάκοπη όπως και η παράκληση για τη συγχώρηση και το έλεός Του.

Να γιατί ο μοναχός της Ανατολής [ο Ορθόδοξος] επικαλείται το έλεος του Θεού προσευχόμενος αδιαλείπτως.

Έτσι, βλέπουμε τον Μεγάλο Αντώνιο τη στιγμή που πεθαίνει να ζητά λίγο χρόνο ακόμα για να μετανοήσει.

Καθώς λοιπόν τα αμαρτήματα προς τον Θεό αποτελούν ταυτοχρόνως αμαρτήματα προς τους ανθρώπους και αντιστρόφως, τα αμαρτήματα προς τους ανθρώπους είναι και αυτά συνεχή και πρέπει να ζητάμε διαρκώς συγχώρηση για αυτά.

Απόσπασμα από το κεφάλαιο η «Ανάγκη της συγχώρησης και η ανανέωση της Εκκλησίας», του βιβλίου του π. Δημητρίου Στανιλοάε, «Προσευχή και Ελευθερία» των εκδόσεων Εν Πλω. Μετάφραση Βασίλης Αργυριάδης.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)